

ARADI KÖZLÖNY

Előfizetési árak:

<i>Helyben házhoz hordva:</i>	<i>Vidéken postai szétküld:</i>
Egész évre . . . 12 frt	Egész évre . . . 14 ft
Fél évre . . . 6 "	Fél évre . . . 7 "
Negyed évre . . . 3 "	Negyed évre . . . 3.50
Egy óra . . . 1 "	Egy óra . . . 1.20

Kiadóhivatal:

Az „Aradi Nyomdatársaság”, főút 51. sz. a., hová hirdetések, előfizetési pénzek és a kiadás körüli panaszok küldendők.

Hirdetések díja:

Hat h. petit sor egyszer . . . 6 kr Bélyegdíj külön . . . 30 kr
Minden következőnél . . . 4 " Nyilttér sora . . . 15 "

Szerkesztőség:

Az arad-csanádi egyesült vasutak palotájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények intézendők. Bérmentelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Késiratokat vissza nem küldünk.

Állam, klérus és vatikán.

Budapest, deczember 1.

(—i—) Be kell ismernünk, hogy a kath. papság helyzete, az állammal és vatikánal szemben nem irigylendő, mert hogy a kettő között kell választania, az bizonyosnak tekinthető. Helyzetét különben könnyíti az, hogy az állam nem követel tőle semmi áldozatot. Meghagyja a kath. egyházat magának, az ő teljes jogaiban, gyakorlataiban. Nem kíván tőle mást, mint azt, hogy az állam jogait ő is respektálja és az államhatalmat a vatikán hatalma alá rendeltnek ne tekintse. Az állam politikai önálló testület, melyet a saját érdeke követésének útján gátolni egy vallási testület részéről éppen oly tulkapás lenne, mintha az állam az ő hatalmi körét nem érintő vallási kérdéseknél akarna gyakorolni erőszakot.

Az elkereszteléshez az államnak semmi köze és hogy ahoz köze legyen, nem is akarja. Az állam a lélek dolgába nem avatkozik, de hogy magának az állam polgárát, mint az államanyag kiegészítő részét anyakönyvileg biztosítsa, ahoz joga van, valamint ahoz is, hogy a bevett vallásfelekezeti jogait egymással szemben biztosítsa, s egyiket a másik fölé kerekedni, vagy egyiket a másik jogába vágni ne engedje.

Ily kérdés és semmi más, az oly megkeresztelt anyakönyvi kivonatának áttele ama vallásfelekezet lelkészéhez, mely vallásfelekezethez a megkeresztelt vallásjogilag tartozik. Mert az illet, más felekezetnek az ő saját számára lefoglalni, erőszakoskodás a másik felekezet tulajdonát illetőleg. Hát hogy itt az állam az eljárás korrektségét megszabja, nemcsak joga, de kötelessége volt, s ő, cselekedetének korrektségét jogának és kötelességének szempontjából mérlegelve, rendelkezett.

Hogy ezen állami rendelkezést a kath. alpapság dogmába vágónak fogja tartani és végrehajtásának ellene szegül? Ilyenre az állam elkészülve nem lehetett. Ha erre elkészülve lett volna, a vallási konfliktus kikerülése tekintetéből, bizonyosan más formáját választotta volna a megoldásnak, de ha már egyszer rendelkezett, hogy rendeletét egy, az államban az állammal szemben állást foglaló testület föllépése következtében visszavonja? Ezt nem tehetette. Nem tehetette az állam tekintélyének szempontjából és nem tehetette más testületekre nézve, melyek mindenike bir statumokkal, legyen bár az dogmának vagy alapszabálynak nevezve, amely alapszabályok természete egyszerre csak oda alakulhatna, hogy valamennyi ne nyulj hozzá virágnak jelentené ki magát, s az állam azt venné észre, hogy czernirozva lett oly apró hatalmacskák által, melyek mindenike szarvát hegyezi

és kész azt az államba, ha felé közelíteni mer, bele döfni. Hát hogy az államnak ily eshetőségekre vérszemet adni annyi lett volna, mint a testületek anarchiáját megteremteni, az kétségtelen.

Ha tehát a kath. klérus, az államnak ezen rendeletét az ő vallási alapszabályaira nézve oly sérelmesnek tartotta, hogy eltekintve állampolgári alattvalóságának kötelezettségétől, az államhatalomnak ellene szegült, ismét csak nagy figyelem és előzekenység az államtól, ezen ellenszegülésnek nem nekimenni, de előle kitérni akarni, s oly megoldását találni fel a dolognak, hogy az állami érdek s az államhatalom akarata is teljesüljön, másrészt a klérusnak is alkalom nyujtasék az állami jogok és érdekek elismerésével, az állam előzekenységét méltányolni.

Midőn tehát az állam kimondja, hogy: Minden felekezet lelkészének saját a k a r a t á t ó l f ü g g, az elkeresztelést az állami rendelet értelmében akként vezetni, hogy a más valláshoz tartozó szülék gyermekének anyakönyvezése az illető felekezet lelkészéhez téssek át, v a g y a z t m e g t a g a d n i. Ez esetben az állam a nélkül, hogy a keresztelés bármi nevű jogát érintené a saját területén, akként intézkedik, hogy a született gyermekek név- és születés jegyzekéről, vallási hovatartozásáról, saját közegei által készíttessenek kimutatást. Hát hogy ehhez az államnak joga ne lenne? Annak elbirálásához nem kell egyéb, mint józan ész, és ha a kath. klérus az állam ezen jogát is kétségbe vonva, annak megakadályozására akcióba lépne az állam ellen? Ily esetben természetes, hogy az állam részéről is megszűnik minden regard és teszi az állam egyszerűen azt, amit saját érdeke és polgárainak érdekei megkövetelnek.

Ez lenne az egyik kérdés. A másik kérdés a polgári házasság kérdése, de hogy erről kimerítően irhassunk, hosszabbakká kell lennünk, s a lap kerete szűkebb, mintsem hogy két ily kérdésnek egy cikkben való tárgyalására tért adhatna. Röviden azonban megemlíthetjük, hogy az állam, a vallási dogmák bolygatására vállalkozni ennél a kérdésnél is tartózkodik. Itt is csak saját hatalmi körében mozog és saját területén akar intézkedni a nélkül, hogy az egyház szellemi területének határát érintené. A házassági esketés jogát az egyháztól elvitatni az államnak nem jut eszébe, de hogy különböző vallásfelekezeti polgárainak állami intézkedés által a házasság természetadta isteni intézkedésének megfelelő tért nyujtson, és azok lelkiismeretükön, vallásuk választása által erőszakot elkövetni ne kényszerüljenek, oly módot akar követni, melyek a világ leg-

vallásosabb államaiban is, mint Spanyolországban és Belgiumban, áldásossáknak bizonyultak.

Az állam itt abban a nézetben van, hogy mikor a hivek megmaradását az ő egyházaik kezében lehetségessé teszi, az által csak is az egyházak jólfelfogott érdekének siet segélyére, a legcsekélyebb akadályt sem gördítvén azon házasanadók elé, kik házasságuknak a szentség jellegét is megadni akarván, az egyház áldását is igénybe veszik.

Az állam tehát, a legtisztább jóakarrattal nem czéloz mást, mint a lelkiismereten eddig elkövetni szokott erőszak kikerülését azok számára, kik azt kikerülni akarják; kiket azonban jobban megnyugtataz, ha ezt az erőszakot elkövetik, avagy ha a más vallásra térést vagy más felekezet papja előtti esküvést igen egyszerű dolognak és erőszaknak nem tekintik? Hát ezen szabadságuk igénybevételét illetőleg nem gátolja őket senki.

Az állam ezen intézkedése nem czéloz mást, mint az egybekelések megkönnyebbitését s az által a nemzeti gyarapodás, erősbödes előmozdítását s az állam polgárainak, kikre nézve a felekezeti esketés kényszerubbonya elriasztó lehet, tehát ezen kényszerubbony alóli fölmentését. És hogy az állam ezt ő saját területén, az ő saját hatalmi körében meg ne tesse? Olyan állítás, milyent csak is a vallási rajongás homálya szülhet.

Hogy pedig a polgári házasságra a „kötelező” jelszó is kimondatik? Ez igen sok konfliktusnak a kikerülésére van meghatározva. Először is megállapítja azon rendszert, mely a házasságkötések tárgyában az államot kellően tájékoztatja, és másodsor, az egybekelések színezetének az egyöntetűséget megadja. Hogy senki a másik szemére ne vethessen, senki a polgári házasság áldásos intézményétől elriasztható ne legyen.

Ha a vatikán azt hiszi, hogy az állam ezen jogos intézkedését, hazafias kath. klérusunk felbujtásával meghiusithatja, ezzel a vatikán a magyar nemzet méltóságát akarja megalázni, a mely méltóság nem türheti, hogy az ország belügyeibe más hatalom beavatkozassék. Ennek, még a fölvilágosodásnak sötétebb korszakában is ellent tudott állni Mátyás király, hát hogy a 19-ik században, az ily törekvésekhez kath. papságunk segédkezet nyujthasson, majd nem hihetetlen.

Belföld.

A szabadelvű-pártból.

A szabadelvű-párt legutóbbi értekezletén — mint halljuk — felmerült az a nézet, hogy a párt végrehajtó és kijelölő bizottságaiba megválasztott tagoknak, tekintettel az új kormányalakulásra, nem kellene-e magukat új választásnak alávetniök. A párt kebelében nem talált a nézet visszhangra, minthogy a

szóban forgó két bizottság a párt bizalmának letéteményese, a pártot pedig a kormányválság egyáltalán nem érintette. A két bizottság együttesen fogja a ház újraelakulása alkalmával a képviselőház bizottságaiba beválasztandó tagokra nézve javaslatait megtenni.

Az ezüst pénzek beváltása.

— Jegyzők, lelkészek, tanítók és laptársaink figyelmébe. —

Arad, december 1.

A régi ezüst pénzek beváltására még egy egész hónapi idő áll rendelkezésül és mégis a falu népe között bizonyos pánik-szerű zür-zavar és tájékozatlanság uralkodik, melynek lépten-nyomon a népáradatban uszkáló csukák és pióczák veszik a tudatlan népek nagy kárával hasznát.

Bizony mulasztást kell konstatálnunk abban, hogy a kormány és a közigazgatás részéről a ténynek száraz, hivatalos hírüladásán kívül a parasztság megoktatására mi sem történt, és a szegény ördögök saját félelmük, vagy idegenek rosszakaratu rémitgetése által felrevezetve, észnélkül pocskolják félértékben a nemzedékről-nemzedékre kuporgatott s véginségök napjaira félretett ezüst pénzdarabjaikat s örülnek, ha szatócsok, korcsmárosok, aranyművesek tőlük bármi áron átveszik azokat.

Ugyanazert nem tartjuk felesleges dolognak a beváltás közelebbi körülményeiről egyet-mást lapunk t. olvasó közönségével közölni, kérve őket, hogy saját körükben odahassanak, miként a tájékozatlan nép önkára nélkül hasznosíthatja veres verejtekkel előre rakott pár darab ezüst érmet. Egyben vidéki laptársainkat is felkerjük, hogy hasonló értelemben a nép javára közreműködni igyekezzenek.

Az első tévedés, a mely a forgalomban rendkívül zavarólag hat és mely alkalmilag a lelkiismeretlen kufárok által szintén a tudatlanok kárával kiaknázattik, ez azon balvélemény, mintha minden ezüstpenznek megszűnnek forgalmi értéke december 31-én. E tévhit következtében a vidék népe halom- és zsákszámra hordja a városba nem csak az ezüst forintosokat, hanem még a tizés huszkrajczáros váltópénzeket is, azt követelven, hogy nagyobb tételű fizetéseknel is fogadtassék el tőlük fizetesképen a tömege- és sulyánál fogva alkalmatlan ezüst pénz, s gyakran, ha több oldalról visszautasítottak az illető, értékvesztéssel is hajlandó csak röviddel előbb oly becses terhétől menekülni. Ennek a tévedésnek, ha idején föl nem világosítottatik a nép, az lesz a legközelebbi következése, hogy a jövő év elsejére vidékenként nem marad egy piczulányi aprópénz.

Első sorban szükséges tehát mentől hamarabb és szélesebb körökben megnyugtanni a népet az iránt, hogy az osztrák értékű forintosok, negyed forintosok, továbbá a tizes huszkrajczáros ezüst váltópénzek januárius 1-én tulis forgalomban maradnak, s a kormány azon intézkedése, melyről a lapok is irnak, hogy t. i. e pénzek az év elsejétől a forgalomból kivonatnak, nem azt jelenti, hogy azok fizeteskép teljes értékben el nem fogadtatnak, hanem hogy az államkincstár a hozzá befolyt mennyiséget többé a forgalomba vissza nem bocsátja.

A másik, és a népek nagy kárával járó tájékozatlanság abban nyilatkozik, hogy nem tudják az illetők, hol követelhetik ezüst pénzüknek kötelező elfogadá-

sát. Sokan nem egészen helytelenül kombinálva, a só- és vámhivatalnál igyekeznek ezüst érmeiket beváltani, ám ezek annyiban csalatkozhatnak, hogy itt igenis elfogadják az ezüst érmeiket teljes értékben, de csak fizetésül, ellenben azok beváltását más pénznemre ezen hivatalnál nem eszközlik.

A kik tehát régi ezüst érmeiknek teljes értékű beváltását akarják eszközölni, azok az adóhivatalhoz forduljanak. — Itten teljes értékben és hivatalból kötelezőszerűleg történik a beváltás.

Tájékozással adjuk azon régi ezüst érmeik jegyzékét és beváltási árát, melyek ezidejüleg még az egyes adóhivataloknál megszábot egyenértékben beváltatnak, de a jövő év elejétől már csak belértékek, vagyis ezüst tartalmukhoz képest értékesíthetők.

Ilyenek :

1. A régi kétpengő forintos, beváltási ára 2 frt 10 kr.

2. A régi egy pengő forintos, bev. ára 1 frt 05 kr.

E két érmet a köznép szinten talléroknek nevezi, bár nem azok. Az új, vagyis osztrák ezüst forintosoktól első tekintetre az által különböztethetők meg, hogy a kétféjű sas alatt a pénz érték: 1. vagy 2. nincs kitéve, mint ahogy az új, vagyis osztrák forintosoknál ez igenis ott ki van téve.

3. Tallérok, 2 forint 10 és 2 forintjával

4. Keresztési koronás tallér, 2 frt 30 kr; fél koronás 1 frt 12 kr, negyed koronás 55 kr.

Ezen tallerok az egyik oldalokon ábrázolt keresztől vették nevüket, mely kereszt mindenik ága egy koronában végződik.

5. Az egyesületi (Conventions, Vereinsthaler) tallér; bev. ár 1 frt 50 kr.

6. A márvások, vagyis régi ezüst huszasok, melyekből 3 drb tett ki egy pengő forintot. Ezen regen nagy híres közkedveltségnek örvendett érmeik beváltási árukhoz képest kétfélek: a) Régi veretű huszas reczés karimával; beváltási ár 34 kr. b) Újveretű huszas sima karimával (Ferencz-József huszas) bev. ár 35 kr.

A régi ezüst pénzek közül népünk az ezüst huszasok iránt hagyományos előszeretettel és bizalommal viseltett mindig, s ebből a penznemből a legtöbbet rejtegetett a válságos idők bekövetkezéte, azért nem árt tudomásul venni, hogy ez érmeik beváltásánál mintegy szentesített abuzus azokert átlag csak 30 krt adni, holott 34, illetőleg 35 kr azok törvényes ára, s annyit lehet érték joggal követelni.

Ezeket kivül beváltatnak még :

7. A régi tizesek, vagyis fél-márjások, felhuszasok; beváltási ár 17 krajczár.

8. Ezüst garas (Gresli), bev. ár 6.5 kr.

Azonban nem csak az irányban károsodhatik a tudatlan nép, hogy nyakrafőre minden áron tudadni igyekszik régi ezüst pénzein, hanem azon a réven is, hogy nem hisz a németnek, vagyis politikának tartja a kormány intézkedését, mely csak azt czélozza, hogy a jóhiszemű köznép adja ki a gyugaszban tartott ezüstjét, s ha egyszer megvált tőle, kap helyette bankót. Ebben a vélemény-

ben aztán szándékosan elmulasztja a kiszabott határidőn belől a beváltást intézni, s e mulasztása tolytán károsodhatik tetemesebben.

Minderről, mind a fennebbiekben jelzett félreértések és tájékozatlanságok iránt szükséges és még idején volna a népet esetleg hatóságilag is felvilágosítani, s egy kis jóakarattal a jegyzői hivatalok is közvetíthetnek a nép ezüst érmeinek sommásabb beváltását az adóhivataloknál, miután valósággal be sem jöhet a városba a szegény pór, csak azért, hogy az ő pár régi ezüst pénzét beváltsa.

Színházunk sorsa.

— A szinügyi bizottság üléséből. —

Arad szab. kir. város köztörvényhatósági bizottságának szinügyi bizottsága jelentős ülést tartott tegnap délelőtt 11 órákor. Ezen ülésében oldotta meg színházunk jövő sorsát és ezzel kapcsolatban a direktorkérdést.

A megoldás olyan, a melyet öszinte örömmel vesz tudomásul az egész közvélemény s mely a szinügyi bizottság tapintatos eljárásáról tanuskodik.

A bizottság tagjai, a kiknek megbízatása a folyó év végével lejár, mandátumok terjedelmén belül ennél a kérdésnél fontosabbat már nem fognak megoldani.

Gratulálunk a megoldáshoz első sorban a bizottságnak, másodsorban Leszkay Andornak, az új szinigazgatónak. Azok a vélemények, a melyek a tegnapi ülésen az új igazgató eddigi működését illetőleg elhangzottak s a melyeknek benyomása alatt Leszkay Andor színházunkat megkapta, nagyon felelősséget az ország egyik, színház dolgában legkövetelőbb, de egyszer mind leghálásabb közönségének a várakozásait.

Meg vagyunk róla győződve, hogy Leszkay mindazon eszközök felettel rendelkezik, melyekkel e várakozás kielégíthető s hiszszük, hogy az új igazgató úgy szinügyünk, mint a saját maga érdekében meg fog felelni a várakozásoknak.

Óhajtjuk, hogy az a bizalom, mely iránta a tegnapi ülésen három szavazat ellen kielencz voksban oly fényesen megnyilatkozott, növelje benne az ambíciót, buzdító kihatást gyakoroljon egész működésére s ha ez így lesz, akkor bizton számíthat úgy a nagyközönség, mint a sajtó rokonszenvére és támogatására.

Azon reményben, hogy ez így lesz, örömmel üdvözöljük Leszkay Andort, mint az aradi színház új igazgatóját.

A szinügyi bizottság üléséről a következő részletes tudósítást adjuk :

Fábián László főispán elnöklete alatt jelen voltak: Salacz Gyula polgármester, Institoris Kálmán főjegyző, Párecz István tanácsnok, Schuster Illés dr, Avarffy Ferencz dr, Husz Sándor, Lukácsy Miklós, Kábdobó János, Müller Károly, Müller Lajos dr bizottsági tagok és Lócs Rezső bizottsági jegyző.

Elnöklő főispán az ülést megnyitván, Salacz Gyula polgármester bejelenti, hogy a debreczeni színház látogatására kiküldött bizottság megbízatásának megfelelt. Bejelenti továbbá, hogy az aradi színházra hirdetett pályázat november 30-án lejárt s a pályázatok fölötti döntés joga a bizottságot illeti. Felkéri a debreczeni küldöttség tagjait tapasztalataik előterjesztésére.

A küldöttség Debreczenben szerzett tapasztalatai alapján jelenti, hogy a technika fejlettsége, a helyes rendezés, kimerítő szin-padi ismeretek, gazdag ruha- és könyvtár azon tényezők, a melyek a debreczeni társulatot a vidék egyetlen kifogástalan társulatává teszik. Leszkay műérzeke, ambíciója és anyagi ereje pedig a Debreczenben látott célrattó vezető, fényes ruhatár, pazar kiállítás meglepő díszleteknek és azon körülménynek a kuforrása, hogy a társulat minden egyes

